

Fiscoloog

Gemeentebelasting op omzet uit kamerverhuur gelijkaardig aan inkomstenbelasting

Auteur(s): Stefaan Van Crombrugge

Editie: 1459 p. 12

Publicatiedatum: 13 januari 2016

Rechtbank/Hof: Gent

Datum van uitspraak: 28 oktober 2014

Gemeentebelasting op omzet uit kamerverhuur gelijkaardig aan inkomstenbelasting

Gemeenten zijn niet gemachtigd tot het heffen van opcentiemen op de personenbelasting, op de vennootschapsbelasting, op de rechtspersonenbelasting en op de belasting van niet-inwoners of van gelijkaardige belastingen op de grondslag of op het bedrag van die belastingen, uitgezonderd evenwel wat de onroerende voorheffing betreft (art. 464, 1° WIB 1992).

Een gemeentebelasting op het in huur geven van kamers in logiesverstrekkende bedrijven, die wordt berekend op een omzetcijfer dat weliswaar niet de werkelijke omzet is, maar hiermee een nauw verband vertoont, is een verboden gelijkaardige belasting in de zin van artikel 464, 1° WIB 1992, aangezien de omzet een essentieel element is, dat in aanmerking wordt genomen voor de vaststelling van de grondslag van de inkomstenbelastingen (Cass. 19 september 2013, *LRB* 2013, nr. 3, 58). Dat geldt ook voor de gemeentebelasting op hotels, berekend op de bruto-inkomsten uit de verhuring en de aanvullende dienstverlening, verlichting en verwarming (Cass. 20 september 2013, *LRB* 2013, nr. 3, 70).

Het gegeven dat het belastingreglement geen gewag maakt van het woord "omzet", neemt in casu niet weg dat de grondslag waarop de belasting wordt berekend, een gemiddelde omzet is. Er wordt vertrokken van de gemiddelde prijs van een tweepersoonskamer met ontbijt, het aantal openingsdagen, er wordt vermenigvuldigd met het aantal kamers en er wordt rekening gehouden met de forfaitair bepaalde bezettingsgraad. Dat deze laatste parameter forfaitair wordt bepaald, is niet van aard ertoe te doen besluiten dat de grondslag van de belasting niet de omzet is.

De omzet vormt de grondslag, minstens een wezenlijke component voor de in artikel 464, 1° WIB 1992 opgesomde (federale) belastingen, zij het na de wettelijk bepaalde aftrekken, zoals bv. de beroepskosten.

Hieraan doet geen afbreuk het feit dat de inkomstenbelasting de aangegeven omzet belast en de gemeentebelasting een deels forfaitair bepaalde omzet. De grondslag is nog steeds de omzet. Evenmin van aard hieraan afbreuk te doen, is het feit dat het

gemeentelijk belastingreglement slechts geldt op het grondgebied van de gemeente, terwijl de federale belasting nationaal geldt. Artikel 464, 1° WIB 1992 maakt geen enkel onderscheid in functie van een territoriaal afgebakend bevoegdheidsgebied.

Dat het belastingreglement enkel de omzet belast en dat de federale inkomstenbelasting zowel de omzet als andere inkomsten belast, is zonder enige invloed. De schending van artikel 464, 1° WIB 1992 vloeit voort uit het feit dat de omzet in de beide belastingen wordt belast. Minstens is de in de gemeentebelasting belaste omzet een wezenlijk element van de grondslag van de federale belasting.

De vaststelling dat artikel 464, 1° WIB 1992 geschonden wordt door het betwiste belastingreglement, kan ook niet strijdig geacht worden met de bedoeling van de wetgever, maar is hiermee in overeenstemming. Gelet op de bedoeling van de wetgever om de lokale en de nationale belasting te scheiden, moeten juist de grondslag en de wezenlijke componenten van de respectieve belastingen worden onderzocht, om te weten of het om een gelijkaardige belasting gaat in de zin van artikel 464, 1° WIB 1992 of niet. Zulk onderzoek is hier gebeurd (voor vroegere rechtspraak van dit hof, in dezelfde zin, zie [Fisc., nr. 1313 , p. 14](#)).

Gent 28 oktober 2014,

Men kan nog altijd niet anders dan vaststellen dat de rechtspraak over dit vraagstuk hopeloos verdeeld is (zie [Fisc., nr. 1245 , p. 5](#)).